

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 22 december 2003
het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.72.1933/00/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

helpster, geboren te _____ op _____
wonende te _____

Tenlastelegging B der initiële dagvaarding die werd betekend op 9 april 2003.

B. vanaf 1 mei 2000 tot en met datum dagvaarding:

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is,

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

*De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:*

aard en oppervlakte: vakantieverblijf. 20 a 46 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: _____ geboren op _____ wonende te _____

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop ontvangen op 22/07/1998.

HERDAGING : UITBREIDING STRAFBARE PERIODE

Tenlastelegging B der aanvullende dagvaarding die werd betekend op 8 november 2003.

Beklaagd van : te _____

B. Vanaf 1 juli 1998 tot en met 2 april 2003 :

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999

1. Voorgaanden

1.1.

Bij tussenvonnis d.d. 2 juni 2003 heeft de rechtbank in de initiële dagvaarding (bevel tot dagvaarding d.d. 2 april 2003 – betekening 9 april 2003) de woorden “datum der dagvaarding” gewijzigd in “2 april 2003”. Tevens werd het Openbaar Ministerie verzocht een aanvullend verzoek te laten verrichten naar het overbrengen door de beklagde van haar hoofdverblijfplaats van _____ naar _____

1.2.

Bij tussenvonnis d.d. 20 oktober 2003 heeft de rechtbank de beklagde vrijgesproken voor het feit omschreven onder de tenlastelegging A zoals aangepast (*“het instandhouden van een houten chalet voorzien van een open overbouwde veranda met afmetingen van 7,90 meter op 8 meter en een aangebouwde berging met afmetingen van 2,70 meter op 4,15 meter”*) en de met die inbreuk samenhangende herstellvordering van het de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zoals geformuleerd in zijn brief d.d. 23 juli 2002 afgewezen. Vooraleer over de gegrondheid van de strafvordering voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B zoals aangepast en de daarmee samenhangende herstellvordering uitspraak te doen, werd het Openbaar Ministerie uitgenodigd standpunt in te nemen omtrent de volgende door de rechtbank opgeworpen punten :

- zou het niet mogelijk kunnen zijn dat de door het Openbaar Ministerie bedoelde functiewijziging zich niet heeft voorgedaan in de periode van 1 mei 2000 tot 2 april 2003 maar veel vroeger, m.a.w. voor 1 mei 2000 ;
- of in strijd met de wijze van kwalificeren door het Openbaar Ministerie de functiewijziging zelf geen aflopend misdrijf is dat moet worden onderscheiden van het in stand houden van de functiewijziging en in bevestigend geval of zulks geen implicaties heeft voor de omschrijving van de tenlastelegging B (zoals aangepast) ;
- of in de veronderstelling dat de functiewijziging zich voor 1 mei 2000 heeft voorgedaan het Openbaar Ministerie niet dient aan te tonen dat de functiewijziging volgens de dan geldende regelgeving strafbaar was.

1.3.

De relevante feitelijke gegevens met de thans nog te beslechten strafvordering voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B en de daarmee samenhangende herstellvordering kunnen als volgt worden samengevat.

1.3.1.

De beklagde wordt vervolgd omdat zij in het onroerend goed gelegen te _____ gekend als vakantieverblijf, groot _____ haar hoofdverblijfplaats zou hebben gevestigd en daardoor de hoofdfunctie van dit onroerend goed van de functiecategorie verblijfsrecreatie zou hebben gewijzigd in wonen _____

terwijl voor die wijziging overeenkomstig het in de tenlastelegging B (zoals aangepast) vermelde besluit van de Vlaamse Regering een vergunning vereist was. De beklaagde verkreeg het vakantieverblijf gelegen te door een aankoop bij akte d.d. 22 juli 1998. Het perceel is gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurde gewestplan (st. 2).

1.3.2.

De beklaagde verklaarde zelf dat zij sinds juli 1998 haar hoofdverblijfplaats heeft gevestigd in dit onroerend goed en dat zij niet beschikte over een ander verblijf om als hoofdverblijf te dienen ("... Sinds juli 1998 heb ik dan mijn intrek genomen in het omschreven weekendverblijf. ... Tot heden heb ik nog geen andere verblijfplaats dan het weekendverblijf dat mijn eigendom is ..." (st. 4-5)). Volgens het politioneel verslag d.d. 12 juli 2000 verbleef de beklaagde daadwerkelijk te (st. 9-10). Het college van burgemeester en schepenen van weigerde bij besluit d.d. 4 september 2000 de inschrijving omdat hoofdverblijf werd genomen in een zone voor verblijfsrecreatie (st. 11). De beklaagde blijkt volgens het inlichtingenbulletin op 28 maart 2001 te zijn ingeschreven op het adres

1.3.3.

Bij brief d.d. 23 juli 2002 vanwege gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan de procureur des Konings werd m.b.t. het onroerend goed gelegen te gekend als een herstellingsvordering toegestuurd (st. 46-49) waarbij (onder meer) de staking van het permanent gebruik onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 EUR per dag werd gevorderd.

1.3.4.

Bij brief d.d. 18 september 2002 (st. 50) heeft de beklaagde onder meer het volgende meegedeeld :
 "... Om deze problematiek definitief op te lossen verklaar ik hierbij evenwel formeel om mijn permanente verblijfplaats + domicilie eerstdaags te zullen overbrengen naar volgend adres :
 Uit het uittreksel uit het rijksregister d.d. 31 maart 2003 blijkt dat de beklagde sinds 16 december 2002 is ingeschreven op het adres en dus niet langer meer op het adres en dat zij op de nieuwe plaats van inschrijving zou samenleven met de niet verwante Jit het op verzoek van de rechtbank door het Openbaar Ministerie bevolen aanvullend onderzoek (map onderzoek na dagvaarding) blijkt dat de beklaagde daadwerkelijk haar hoofdverblijfplaats heeft overgebracht naar het adres niet meer woont of verblijft te en de chalet gelegen te volledig is ontruimd en te koop staat. De beklaagde en hebben verklaard dat de beklaagde sinds oktober/november 2002 bij is ingetrokken.

2. Aanvullende dagvaarding door het Openbaar Ministerie voor het feit omschreven onder de tenlastelegging B

Het Openbaar Ministerie heeft wat betreft het feit omschreven onder de tenlastelegging B der initiële dagvaarding, een aanvullende dagvaarding uitgebracht (bevel tot dagvaarding d.d. 6 november 2003 – betekening op 8 november 2003) waarbij de strafbare periode voor het feit B werd bepaald als volgt : "1 juli 1998 tot en met 2 april 2003". In deze aanvullende dagvaarding wordt de omschrijving van het feit B der initiële dagvaarding hernomen met uitbreiding van de strafbare periode. Er is dus identiteit van feiten, zodat de rechtbank zich enkel dient uit te spreken over de tenlastelegging B zoals opgenomen in de aanvullende dagvaarding waarin de tenlastelegging B der initiële dagvaarding is vervat.

3. Beoordeling van de feitelijke gegevens

Uit de dossiergegevens blijkt dat de beklaagde sinds 1 juli 1998 het weekendverblijf gelegen te permanent bewoont en dat zij aldus de bestemming van dit onroerend goed heeft gewijzigd van verblijfsrecreatie in wonen. De beklaagde betwist de feiten op zich niet. Het Openbaar Ministerie is in besluiten de stelling bijgevallen dat de bestemmingswijziging werd gerealiseerd op 1 juli 1998.

4. Aard van het misdrijf niet vergunde gebruiks- of functiewijziging (hierna vermeld als functiewijziging)

4.1.

De rechtbank kan de stelling van het Openbaar Ministerie als zou een niet-vergunde functiewijziging een voortdurend misdrijf uitmaken dat aanvangt op het ogenblik van de wijziging en blijft voortduren tot er einde aan gemaakt is aan de niet vergunde functie – zonder dat een onderscheid valt te maken tussen de wijziging zelf en het instandhouding ervan – niet bijtreden.

4.2.

Naar het oordeel van de rechtbank dient bij een niet vergunde functiewijziging, net als bij het stellen van niet vergunde bouwwerken, een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de wijziging zelf en anderzijds de instandhouding van de niet-vergunde gewijzigde functie. De wijziging van functie is door haar aard een aflopend misdrijf. Een wijziging impliceert immers dat van een toestand A (in casu verblijfsrecreatie) wordt overstapt naar een toestand B (permanent wonen) en is dan ook door haar aard aflopend. Eens de functiewijziging van een onroerend goed is gerealiseerd is het misdrijf van niet vergunde functiewijziging voltrokken. De zonder vergunning gewijzigde functie kan wel worden instandgehouden en wordt in stand gehouden zolang aan die functie geen einde wordt gemaakt (door opnieuw een wijziging of door het verkrijgen van een vergunning). De instandhouding van de wijziging of juist gezegd de gewijzigde toestand is eveneens strafbaar en levert een voortdurend misdrijf uit : de strafbaarheid blijft bestaan totdat aan de niet vergunde functie een einde werd gemaakt. Het onderscheid tussen de strafbare functiewijziging zelf en de instandhouding van de niet vergunde gewijzigde functie volgt ten andere uit zowel de tekst van artikel 64 al. 4 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw ("*... worden gestraft, zij die door het wijzigen van het gebruik van een gebouw of het instandhouden van die wijziging ...*") (tekst die werd hernomen in artikel 66 al. 4 van het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996) en uit de tekst van artikel 146 § 1, 1° DORO ("*... wordt de persoon gestraft die 1° de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde ... wijzigingen ... uitvoert, ... of in stand houdt ...*"). Strafbaar is immers niet alleen het uitvoeren van wijzigingen zonder vergunning maar ook de instandhouding ervan. Indien een functiewijziging een voortdurend misdrijf zou uitmaken – zoals wordt betoogd door het Openbaar Ministerie – had het door de wet- en de decreetgever gemaakte onderscheid tussen uitvoeren en instandhouden geen zin.

4.3.

De bewering van het Openbaar Ministerie dat de functiewijziging van verblijfsrecreatie in wonen een specifiek en eigen karakter heeft, overtuigt de rechtbank niet. Anders dan door de vervolgende instantie wordt voorgehouden is ook een functiewijziging uitwendig zichtbaar en tastbaar. De wijziging van de functie recreatie in wonen is niet alleen iets dat zich in de geest afspeelt van de betrokkene maar is ook vast te stellen door derden : de betrokkene laat zich in de bevolkingsregisters inschrijven op het adres als hebbende daar zijn hoofdverblijfplaats ; de betrokkene verblijft in meer of mindere mate permanent in het onroerend goed ; de betrokkene heeft geen ander onroerend goed meer ter beschikking ; hij verricht al die activiteiten die een doorsnee-bewoner in zijn woonst verricht (eten, slapen, wassen, TV-kijken, ...) in dit pand, Het gaat allemaal om indicaties die in hun samenhang beschouwd moeten toelaten te oordelen of aan een bepaald onroerend goed de functie permanent wonen werd gegeven. De omstandigheid dat de functiewijziging niet altijd eenvoudig te bewijzen is en in de praktijk inderdaad *“een dynamisch gebeuren is in die zin dat steeds over een ruimere periode moet gekeken worden”* neemt niet weg dat de wijziging zich op een bepaald ogenblik voltrekt. Het Openbaar Ministerie verwacht naar het oordeel van de rechtbank de bewijsproblematiek met de aard van het misdrijf. Het is niet omdat een functiewijziging in de praktijk niet kan worden vastgesteld door een eenmalige waarneming dat zulks impliceert dat die functiewijziging zich niet op een wel bepaald ogenblik heeft voorgedaan, om dan vervolgens in stand te worden gehouden.

4.4.

Het Openbaar Ministerie merkt wel terecht op dat anders dan bij bijvoorbeeld niet vergunde bouwwerken het instandhouden van een niet vergunde functietoestand in de praktijk actieve daden zal vragen van de betrokkene en meer zal vergen dan een louter gedogen. Eens er permanente bewoning is, zal die permanente bewoning maar blijven bestaan indien zij bestendig worden door handelingen van de betrokken bewoner. Dit neemt echter niet weg dat de niet vergunde functiewijziging zelf – eens gerealiseerd – het karakter heeft van een aflopend misdrijf.

5. Aanpassing der tenlastelegging B der aanvullende dagvaarding

5.1.

In het licht van wat hierboven is geschreven dringt zich een aanpassing van de tenlastelegging B der aanvullende dagvaarding op als volgt :

“te

bij inbreuk op de artikelen 42, § 1, 7°, 66 al. 4 en 5 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecöördineerd op 22 oktober 1996 (voor de periode van 1 juli 1998 tot en met 30 april 2000) zonder een voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, het gebruik van een gebouw te hebben

gewijzigd waarbij de wijziging was opgenomen in een door de Vlaamse Regering vast te leggen lijst, meer bepaald in artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen, dat de vergunningsplicht heeft ingevoerd voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied voor wat de hoofdfunctie betreft naar permanent bewonen, en deze wijziging te hebben in stand gehouden.

feiten die vanaf 1 mei 2000 strafbaar wordt gesteld door de artikelen 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, als de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie, en deze wijziging te hebben in stand gehouden

meer bepaald :

- 1. op 1 juli 1998, het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied voor wat de hoofdfunctie betreft te hebben gewijzigd naar permanent bewonen ;*
- 2. vanaf 1 juli 1998 tot en met 2 april 2003, de sub 1 omschreven wijziging in stand te hebben gehouden”.*

5.2.

De beklaagde wordt na herkwalificatie nog steeds voor dezelfde feiten vervolgd.

5.3.

De beklaagde werd middels de besluiten van het Openbaar Ministerie in kennis gesteld van de kwalificatieproblematiek. De beklaagde en ook het Openbaar Ministerie hebben middels de behandeling op de openbare terechtzitting van 24 november 2003 kunnen afleiden dat de rechtbank zich het recht voorbehield om tot de voormelde her-kwalificatie over te gaan. Een heropening der debatten dringt zich dus niet op.

6. De wettigheid van het besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen

6.1.1.

Er wordt voorgehouden dat dit besluit van 17 juli 1984 onwettig zou zijn omdat in strijd met artikel 3 van de wetten van de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (R.v.St.-wet) de advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet werd gevraagd.

6.1.2.

Het Openbaar Ministerie heeft verwezen naar een aantal arresten van de Raad van State uit de periode 1994-2002 en een arrest van het hof van beroep te Gent d.d. 24 december 1999 waarin het besluit van 17 juli 1984 werd toegepast zonder dat enige onwettigheid werd gewaagd. De omstandigheid dat de hoogste administratieve rechter of het beroepshof te Gent geen toepassing hebben gemaakt van artikel 159 G.W. m.b.t. het besluit van 17 juli 1984 ontslaat deze rechtbank niet van de verplichting om na te gaan of dit besluit wel wettig is, te meer de mogelijke onwettigheid in geen van de dossiers die tot deze arresten aanleiding heeft gegeven uitdrukkelijk aan de orde was.

6.2.

In de aanhef van het besluit van de Vlaamse Executieve (hierna vermeld als Vlaamse Regering) van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen (B.S. 30 augustus 1984) is het volgende te lezen :

“Gelet op de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, inzonderheid op artikel 78 ingevoegd bij decreet van de Vlaamse Raad van 28 juni 1984 ;

Gelet op de wetten van de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op 3, § 1, gewijzigd

Gelet op de dringende noodzakelijkheid ;

Overwegende dat, om het op 28 juni 1984 door de Vlaamse Raad gestemde decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw te kunnen uitvoeren, door de Vlaamse Executieve dringend de lijst dient opgesteld te worden van de vergunningsplichtige gebruikswijzigingen ; ...”.

6.3.

Artikel 3 § 1 R.v.St.-wet schrijft voor dat de tekst van een ontwerp van reglementair besluit moet worden onderworpen aan het met redenen omkleed advies van de afdeling

wetgeving behoudens het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid.

6.4.1.

Het kan niet worden betwist dat het besluit van 17 juli 1984 een reglementair besluit is zodat het ontwerp ervan in beginsel diende te worden onderworpen aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State. De auteur van het reglementair besluit kan evenwel in het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid aan de adviesplicht voorbijgaan.

6.4.2.1.

Het komt de overheid toe te oordelen over het bestaan van de hoogdringendheid. Het begrip hoogdringendheid veronderstelt geen uitzonderings- of crisistoestand : er zal hoogdringendheid zijn telkens wanneer een vertraging de nuttige gevolgen van het betrokken ontwerp in gevaar kan brengen (*Parl. Hand.* Senaat, 1956-57, 852 – verklaring senator Rolin).

6.4.2.2.

De hoogdringendheid moet formeel en uitdrukkelijk gemotiveerd zijn teneinde de jurisdictionele controle te vergemakkelijken (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 943, p. 894). De rechter moet immers tot een inhoudelijke toetsing overgaan van de motieven van de ingeroepen hoogdringendheid en onderzoeken of niet ten onrechte een beroep werd gedaan op de hoogdringendheid. De door de overheid gemaakte beoordeling van de hoogdringendheid moet in redelijkheid aanvaardbaar zijn en mag niet zodanig zijn dat van dit begrip gebruik wordt gemaakt op een wijze die de wetgever niet voor ogen heeft gehad. Uit de rechtspraak van de Raad van State (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, en J. VANDE LANOTTE, *o.c.* p. 894-895, voetnoot (39) ; M. VAN DAMME, *Raad van State. Afdeling wetgeving*, in, *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1998, nr. 182-187, p. 141-144) kan het volgende worden afgeleid :

- een motivering die beperkt blijkt tot een beknopte omschrijving of herhaling van het voorwerp van de betrokken maatregel is onvoldoende;
- een stereotiepe motivering die in al haar vaagheid op een onbepaald aantal gevallen kan worden toegepast (zoals bijvoorbeeld de goede werking, de continuïteit van het bestuur, de noodzaak van het waarborgen van de rechtszekerheid, de bevordering van een doorzichtige regelgeving) kan evenmin worden aanvaard ;
- een motivering die neer komt op tautologie – er is hoogdringendheid omdat er hoogdringendheid is – volstaat evenmin de toetsing met artikel 3 R.v.St.-Wet ;
- de rechter dient te controleren of de ingeroepen motieven wettig, geoorloofd, ernstig, expliciet, exact en pertinent zijn ;
- uit de omstandigheden eigen aan de zaak moet kunnen worden afgeleid dat rekening houdend met hun aard, de te nemen maatregelen in werking moeten treden

binnen een termijn, die het de overheid onmogelijk maakt de afdeling wetgeving te raadplegen zonder hun doeltreffendheid of de verwezenlijking van het beoogde doel in gevaar te brengen.

6.4.2.3.

Het rechterlijk toezicht op de gegrondheid van de ingeroepen hoogdringendheid dient te gebeuren met inachtneming van de motieven zoals die in aanhef van het betrokken besluit zijn tot uitdrukking gebracht, met dien verstande dat die motieven kunnen worden onderbouwd en geëxpliciteerd met behulp van bijvoorbeeld bepaalde procedurestukken of elementen uit het administratief dossier. Nieuwe motieven kunnen het ontbreken van een voldoende aanhef van het besluit niet goedmaken (M. VAN DAMME, *o.c.*, nr. 181, p. 139-140 en de daar geciteerde rechtspraak).

6.5.

Uit de aanhef van het besluit van 17 juli 1984 valt af te leiden dat de Vlaamse Regering de dringende noodzakelijkheid heeft gemotiveerd door haar wens om dringend uitvoering te geven aan het decreet van de Vlaamse Raad (hierna Vlaams Parlement) van 28 juni 1984. Een dergelijke motivering moet worden bestempeld als een stereotype motivering die door haar vaagheid op een onbepaald aantal gevallen kan worden toegepast en daarom de toetsing met artikel 3 § 1 R.v.St.-Wet niet doorstaat. Een dergelijke motivering als deugdelijk aanvaarden zou impliceren dat de uitvoerende macht zich steeds zou kunnen beroepen op haar wens om onverwijld uitvoering te geven aan een decretale bepaling om alzo aan de adviesverplichting van de afdeling wetgeving voor reglementaire besluiten te ontsnappen. Een dergelijke handelwijze is duidelijk in strijd met de bedoeling van de wetgever om de uitvoerende macht pas dan van de adviesverplichting te ontslaan in die gevallen van deugdelijk gemotiveerde hoogdringendheid. Een dergelijke pertinente motivering ligt niet voor. De rechtbank moet dan ook het hof van beroep te Antwerpen (18 oktober 1999, *R.W.* 2000-2001, 1087, met noot A. Carette ; Antwerpen, 8 november 1999, arr. nr. 3058, 1998/RK/394, *niet gepubliceerd* doch geciteerd door A. CARETTE, "De sancties wegens het ten onrechte niet inwinnen van het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State over een ontwerp van reglementair besluit", noot onder Antwerpen, 18 oktober 1999, *R.W.* 2000-2001, 1089) bijvallen met de vaststelling dat de Vlaamse Regering de dringende noodzakelijkheid heeft afgeleid uit de dringendheid. In de rechtsleer werd de wetschending door de Vlaamse Regering flagrant genoemd en werd voorgehouden dat men zich niet zou kunnen inbeelden dat een andere rechter tot een ander besluit zou komen dan het Antwerpse hof (A. CARETTE, *o.c.* 1092). Bij afwezigheid van een aanvaardbare motivering m.b.t. de dringende noodzakelijkheid dient de rechtbank niet te onderzoeken of uit een tijdsverloop van zes weken tussen aanneming van een besluit en publicatie een gebrek aan hoogdringendheid kan worden afgeleid.

6.6.

De raadpleging van de Raad van State in een geval waar zulks verplicht is, is een substantieel vormvereiste dat van openbare orde is. Deze rechtbank moet aangezien op ondeugdelijke wijze een beroep werd gedaan op de dringende noodzakelijkheid dan ook weigeren het besluit van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen toe te passen en dit overeenkomstig artikel 159 G.W.

7. Gevolgen van de onwettigheid van het besluit van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen

7.1.1.

De onwettigheid van het besluit van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen heeft tot gevolg dat een veroordeling van de beklaagde voor de feiten gepleegd in de periode van 1 juli 1998 tot en met 30 april 2000 niet mogelijk is. Volgens het coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 (en daarvoor de stedbouwwet van 29 maart 1962) was er enkel vergunningsplicht voor die wijzigingen "*opgenomen in een door de Vlaamse Regering vast te leggen lijst*". Door de onwettigheid van het besluit van 17 juli 1984 dat deze lijst heeft vastgelegd zijn er geen gebruikswijzigingen meer die vergunningsplichtig zijn zodat gebruikswijzigingen niet kunnen worden bestraft.

7.1.2.

Volgens de door de rechtbank aangenomen herkwalificatie werd de functiewijziging door de beklaagde gerealiseerd op 1 juli 1998 en vervolgens in stand gehouden. Hoewel met de artikelen 99 § 1, 6° en 146 al. 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 en met artikel 2 § 1 het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, er sinds 1 mei 2000 terug een wettelijke en reglementaire basis is voor de strafrechtelijk gesanctioneerde vergunningsplicht voor bepaalde functiewijzigingen, kunnen die bepalingen niet leiden tot strafbaarheid van de beklaagde. De door haar gerealiseerde functiewijziging dateert immers van voor de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen zodat ook een instandhouding van die legale toestand vanaf 1 mei 2000 niet strafbaar kan zijn. De instandhouding van een functiewijziging die gelet op het wegvallen van de reglementaire basis niet vergunningsplichtig is en dan ook niet strafbaar kan zijn, kan ook zelf niet strafbaar zijn. De beklaagde moet dan ook worden vrijgesproken voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B der aanvullende dagvaarding, zoals aangepast en de rechtbank kan zich dan ook niet uitspreken over de herstellvordering.

7.2.

De rechtbank beseft dat door deze beslissing het werk dat door (politie)ambtenaren en parketmagistraten in vele dossiers werd verricht een maat voor niets is geweest maar kan niet voorbijgaan aan het onbehoorlijk optreden van de uitvoerende macht. De uitvoerende macht – ook op het Vlaamse niveau – moet beseffen dat ook zij gebonden is door het wettigheidsbeginsel.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191 en 194; Grondwet, art. 159.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Zegt dat in de op verzoek van het Openbaar Ministerie uitgebrachte aanvullende dagvaarding de omschrijving der tenlastelegging B der initiële dagvaarding werd her-nomen met uitbreiding van de strafbare periode, zodat de rechtbank zich enkel dient uit te spreken over de tenlastelegging B zoals opgenomen in de aanvullende dagvaarding waarin de tenlastelegging B der initiële dagvaarding is vervat.

Past de tenlastelegging B der aanvullende dagvaarding aan als volgt :

“te

bij inbreuk op de artikelen 42, § 1, 7°; 66 al. 4 en 5 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecöördineerd op 22 oktober 1996 (voor de periode van 1 juli 1998 tot en met 30 april 2000) zonder een voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, het gebruik van een gebouw te hebben gewijzigd waarbij de wijziging was opgenomen in een door de Vlaamse Regering vast te leggen lijst, meer bepaald in artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen, dat de vergunningsplicht heeft ingevoerd voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied voor wat de hoofdfunctie betreft naar permanent bewonen, en deze wijziging te hebben in stand gehouden

feiten die vanaf 1 mei 2000 strafbaar wordt gesteld door de artikelen 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, als de hoofdfunctie van een onroerend bebouw goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de func-

tiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie, en deze wijziging te hebben in stand gehouden

meer bepaald :

- 1. op 1 juli 1998, het gebruik van een vergund gebouw gelegen in een recreatiegebied of een daarmee gelijkgesteld bestemmingsgebied voor wat de hoofdfunctie betreft te hebben gewijzigd naar permanent bewonen ;*
- 2. vanaf 1 juli 1998 tot en met 2 april 2003, de sub 1 omschreven wijziging in stand te hebben gehouden”.*

Spreekt de beklagde vrij zonder kosten voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B zoals aangepast.

Zegt dat de rechtbank zich dan ook niet kan uitspreken over de herstellvordering vanwege de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Laat de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie groot 129,34 EUR ten laste van de Belgische Staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEËËNTWINTIG DECEMBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adjunct-griffier.